

ken. Ook zijne producten zijn uitbundig, smakig en ruw soms, op 't nipje af; ze schateren van levenslust; 't is of de schilder zijn beste werk had gemaakt in een licht-champagneroesken: de tong slaat nog niet dubbel en relt los blijde grappen af. maar de hersenen zijn danig subtiel en de blijde gedachten fladderen als vlinders in den witten zonneshijn; het oog tintelt guitig en merkt in aanstekelijk optimisme, alleen de beste zijde van 't leven.

Dat alles is echter maar bijkomstigheid. Het blijvende, dat bij Melsen uit 's harten diepsten grond opwelt, ligt vertolkt in de kleur, de gezonde, smeuiige kleur, die helmt of broemt in hooge en lage tonen, die wentelt in ronde gammen en uitsprankelt in blijde rythmen. Die rytl men, 't is licht en schadu, die als de snellere of tragere klop van 't schildershart en polsen zijn. Die gammen, 't is geel, teer als gesmolten amber, gloeiend als laaiend vuur, of trillend als stil manelicht in den donkerblauwen hemel; 't is zilver, van 't diepst-schitterend wit tot parelgrijs; 't is rood, van bloeiende kollen tot stollend bloed; 't is het warme bruin der rustende aarde; 't is het schuchtere groen van 't prille loover in de jonge Lente. En dan weer dat alles op 't palet samengesmolten tot duizend schaakeeringen.

Zóó voel ik bij die schilderijen, welke den oppervlakkigen toeschouwer vaak grof en plomp voorkomen, dat Melsen de nuchtere werkelijkheid met zeer persoonlijken blik heeft waargenomen, maar ik voel tevens dat, bij de uitbeelding van het geziene, bij het uitkiezen en mengen, het opleggen en uitstrijken van de murwe verflodders, in hem de zachte vervoering is opgerezen als van wie met dwalende lippen de wang van zijn liefken aait, of het donzig gelaat van zijn kind.

Melsen's palet is inderdaad een heerlijk vertoon, zóó vettig en gulzig dat het water u over 't hart loopt. En altijd wil het me voorkomen, dat de huidige schilder daar iets van aan den vroegeren slagersjongen verschuldigd is.

De zaak der Melsens werd onlangs overgedaan, maar de winkel in de Yzerenkruisstraat bleef onveranderd.

Bezie me nu eens die witgeschuurde slagberden buiten, nu het roodgeverfde ijzeren hek is opengedraaid.

Neen maar, dat 's nu toch tergende overdaad!

Daar liggen, in een vetlaagje, de donkerbloedige runderstukken: van den bil en 't harst, en de karbonaadjes en nieren, en dan die kalfsborst, die, gevuld, met een witte saus wordt geëten; en die lekkere zwezerikken, en ginder die schapebouten, ribbetjes malsch om op te zuigen, of ooren en pooten van 't verken, en zijden goeddooregen spek.

En watertandt ge niet, dáár, op de toonbank, de blank-marmeren, naar de pas-aangesneden zalmkleurige hesp en de grijze Straatsburger saucijzen met stippelkens vet, of nog naar de lekker-afsmakende rooktong en het glazige galantine dat wibbelt en den snuggeren kalfskop die zoo zedig de oogen neerslaat, met een citroen in zijn stoppelig bakhuis.

Maar kijk nu toch, — o bedrukte Rachel! — op die gleizen schotels de onschuldige melkvarkskens, paarsch al uitgeslagen, hun eigen vliezig vet tot lijkwade en omstrooid met frissche petersilie.

En de leuke beenhouwer heeft warempel de muren behangen met een dubbelen slinger witte en roode pensen.

En als, op 't eind van den schralen vastentijd, de Paaschbeesten worden uitgestald, dan is 't dubbel kermis voor de oogen. Dan beloven de goeie burgers van de stede hun maag een festijn buiten ordonnantie, en de stumperds, die 't moeten derven, wouen hun plaatsken in den hemel wel afstaan voor de smakelijke varkens die, met gapenden buik en stompjespooten, achter in den winkel tot een kunstig-geordenden wand zijn ineengepast, en traag, traag, waterig bloed laten leken in de zageemel op de blauwe plaveien. Of ze loenschen, de uitgehongerden, naar de